

DELFIN

Študentský časopis pri SSOŠ, Bukovecká 17, Košice

Európska únia a mládež

„Čo je s tou technikou? Bude to už konečne? Podme domov.“ Takéto a podobné otázky či návrhy zneli v dave nedeľných slečien z tretieho a štvrtého ročníka čakajúcich na pekného, mladého muža v obleku, krátko pred začatím besedy na tému Európska únia a mládež, ktorá sa konala 9. 9. 2016 s pánom, ktorý k nám zavítal až z ďalekej Bratislavy.

Už deň vopred sme si ako trieda mali vypracovať otázky na neskoršiu diskusiu po besede. Takže papiere s otázkami načítané, všetci usadení, pán Krchňavý pripravený a môže sa začať. Beseda bola postavená na tom, ako sa EU dotýka nás študentov, ako nás ovplyvňuje to, že Slovensko je v EÚ a hlavne, aké sú výhody či nevýhody členstva SR v EÚ.

Pán

Krchňavý rozprával a rozprával a niektorým sa už nechcelo počúvať ho, no po zmienke, že po krátkej pauze príde na rad kvíz, v ktorom môžeme vyhrať pekné ceny, sa hneď začali všetci zapájať, klásť otázky a pán Krchňavý odpovedal, najlepšie ako vedel. Krátka prestávka prebehla naozaj rýchlo a mohlo sa ísť súťažiť.

Vznikli tri družstvá s tromi žiakmi. Kvíz obsahoval 3 časti: mestá s pamiatkami, ktoré sa hádali pomocou obrázkov, citáty, napísané v jazyku, ktorý sme mali hádať a v poslednej časti bolo za úlohu uhádnuť význam alebo pôvod určitých slov. Išlo nielen o čas, ale aj o to, čo najrýchlejšie vykríknuť správnu

odpoveď. Nakoniec sa všetko vyhodnotilo a vyhral tím Adamčíkovcov, teda žiačky z triedy 4. B. Všetkým sa tento nevšedný deň páčil a očakávame aj ďalšie takéto besedy spojené so zábavou. :)

Patricia Bodnárová, 4.B

S ujom Ľubom si zatancovali deti i dospelí

Základná škola Jozefa Urbana na Jenisejskej ulici v Košiciach sa zmenila na svet hier a zábavy. Počas tretieho novembrového víkendu sa konal už šiesty ročník Festivalu hier a zábavy pre deti aj dospelých, ktorý poznajú nielen rodičia košických detí pod názvom Hravenisko.

Košice, 19. - 20.11.2016

Tento víkend sa zabavil každý, kto nesedel doma a prišiel si

na Hravenisko zahrať a vyskúšať rôzne hry. Od spoločenských, cez didaktické hračky až po logické. Nechýbali hracie konzoly, stavebnice či kreatívne hračky. Telocvičňa sa premenila na detský kútik, kde sa do sýtosti jašilo na skákacích hradoch.

Tí tvorivejší mohli navštíviť aj triedu číslo 30, kde žiačky z našej školy pripravili tvorivé dielničky, kde si deti mohli vyrobiť napríklad vianočné stromčeky či tanečnice, ktoré mali sukne z košíčkov na mafiny. Mohli si tiež pomocou magnetickej udice

vyloviť rybkú z jazierka. Žiačky maľovali deťom na tvár rôzne motívy od lienok až po Batmana. A aby rodičom nebolo dlho, naše pani učiteľky im pripravili omaľovánku pre dospelých.

Zábava bola aj pri pódiu na druhom poschodí, kde boli pripravené divadielka, tanečné i hudobné predstavenia a šou uja Ľuba, na ktorého sa deti tešili. Pri jeho piesňach si zatancovali deti aj dospelí.

„Bol to pre mňa zážitok. Mám rada školské akcie. Najviac ma dostalo predstavenie s ujom Ľubom, deti boli fakt úžasné. Videla som, že do vymaľovania omaľovánky pre dospelých sa rodičia aktívne zapájali, myslím, že všade vládla super atmosféra,“ zhodnotila akciu Elena Batiová, žiačka 2.B1.

Rodičia sa mohli zapojiť do charitatívnej tomboly o skvelé ceny, napríklad aj o CD piesní od žiakov zo Súkromnej strednej odbornej školy na Bukoveckej 17. Viacerí zúčastnení sa zhodli, že podobných akcií by v Košiciach mohlo byť aj viac.

Ludmila Ľuptáková, 2.A

Tvorivá spolupráca s mestskou časťou Košice – Západ

Aj v školskom roku 2016/2017 pokračuje spolupráca našej školy s mestskou časťou Košicš - Západ (Terasa). Tradičné nedeľné rodinné popoludnia v Atrium klube boli nahradené vonkajšími nedeľnými aktivitami. V septembri sme sa podieľali na akcii „Ulica (ne)má šancu“. Tri dni boli

v znamení tvorivých dielní, maľovania na tvár, ale aj pohybových aktivít. Do činností sme zapojili aj rodičov vyfarbovaním antistresových maľovaniek.

Koniec novembra a december sa niesol v duchu remesiel a vánočných dielní. Žiaci SSOŠ vyrábali s deťmi svietniky, vianočné stromčeky, metličky. Deti si mohli vymaľovať rôzne sadrové odliatky, vyrobiť si ozdobu zo šušiek.

Popoludnie 11. decembra bolo celé v réžii SSOŠ Bukovecká. Okrem tradičných tvorivých dielní sa predstavili 90 - minútovým programom spevácky zbor Delfín, Monika Jaššová (absolventka SSOŠ) a dramatická skupina pri SSOŠ.

Celý program moderovala Liana Ivanová a na klávesoch sprevádzala Lívia Karnižová. Napriek nepriazni počasia sa účinkujúcim podarilo roztancovať a rozospievať priestranstvo pred OC Galériou.

Jediným naším nepriateľom bolo počasie. Kým v septembri bolo veľmi teplo, decembrové nedele boli v znamení chladu (až mrazu) a tmy.

Záverom trochu štatistiky. Na mimoškolských víkendových aktivitách sme od septembra 2016 do decembra 2016 strávili skoro 50 hodín.

AJ TÁTO STUŽKOVÁ SA ZACHOVÁ NAVŽDY

„Navždy sa zachová v pamäti stužková...“ A určite sa dlho v pamätiach zachová aj tá naša - stužková hviezd zo 4. A/ B, ktorá sa konala 25.11.2016. Niekoľko týždňové prípravy zahŕňali výzdobu dverí, únos triednej knihy, zháňanie pohárov, stužiek, objednávanie jedla, výzdoby, PROGRAM na stužkovú...

Nebolo to také ľahké, keďže sa nemohlo vyhovieť každému, ale aj napriek tomu naše stretnutia a skúšky boli plné smiechu, radosti, užívania si spoločných chvíľ, ktorých už nebude veľa, ale aj hádok, ktoré určite stáli za to. Až nastal **deň D** - 25. november a zo všetkých slečien boli mávnutím čarovného prútika krásne ženy. Rýchlo generálna skúška, načapať poslednú vrstvu make-upu, vopchať sa do šiat, nahodiť hollywoodsky úsmev a môžu sa ísť vítať hostia.

Po usadení všetkých hostí, samozrejme, s výnimkou pána zástupcu Krištana, ktorý meškal, sa mohlo konečne začať. Spustila sa pesnička a odrazu vystúpi z pozadia krásna dáma, ktorá za sebou ťahá stoličku. Áno, je to triedna učiteľka Veronika Adamčíková. Sadne si na stoličku

a z pozadia už pomaly, pomaličky kráčajú kráľovné, ktoré sa zoradia vedľa seba. Pesnička sa stíši a dáma na stoličke spustí svoj rodinný prípad, v ktorom zhrnula trojročné krotenie šeliem, ktoré sa jej naozaj podarilo.

... prišiel čas na dlho očakávaný program. Čo tie hviezdy zas vymysleli? Hovorili si mnohí. A stálo to za to! A viem, že nielen pre nás, ale naozaj pre všetkých prítomných v sále. Výnimočný začiatok so saxofónom, vedomostná súťaž Dobré vedieť o žiakoch za pomoci rodičov a učiteľov, spev, scénky s využitím praktických vedomostí učiteľov, pomedzi to rodinné prípady o sklamaní, strachu a nočných morách z profesorov. A prečo to nezakončiť famóznym pečatením triednej knihy formou ukážky lásky v rôznych etapách života.

Nadišla polnoc. Všetky sme opäť dámami, no tentokrát v škraboškách a na častužky sa nastupuje formou tajomného tanca. Každá berie malú sviečku s plamienkom, pokľakne si, odznie o nej básnička a svoju sviečku vloží do nádoby. Sviečky sa spoločne sfúknu, pije sa zo džbánu, odovzdáva sa darček pre triednu učiteľku, ktorá nedokáže skryť dojatie.

Rodičia a učelia pomaly opúšťajú sálu a zábava maturantiek sa práve začína. A bola to naozaj zábava, keďže pre niektorých skončila až ráno o 6.00.

Tak takáto bola... naša Stučková.

Patrícia Bodnárová, 4.B

BRKOM

ŠTUDENTOV

Odišla som, no ...

Teraz už nie som na tomto svete.
Odišla som, no mám pochybnosti.

"Ideš dnes ku mne?" opýtala som sa Naty a potiahla si z cigarety. „Môžem, mama príde až zajtra," odpovedala, pričom neustále pozerala do mobilu. Prišli sme na stanicu a nasadli na vlak do Vyšnej Myšle.

Onedlho sme vystúpili a šli ku mne domov. Moji rodičia Naty privítali ako svoju dcéru - berú ju tak. Vošli sme do mojej izby a Naty si prezerala moje depresívne kresby. Sadli sme si na gauč a pustili hudbu. Rozprávali sme sa o všetkom, najviac o tom, čo nás trápi. Vyhrnula som si rukáv a ukázala pomaly sa hojace zárezy. Keď moji rodičia odišli, naša prvá cesta bola do kuchyne. Otvorila som skrinku a vytiahla z nej flašu vodky. „Na naše zdravie a nekonečné priateľstvo!" zdvihla som flašu, napila sa a podala ju Naty. Nevypili sme veľa, lebo Naty sa musí dostať aj domov. Boli sme v nálade a užívali si spoločné chvíle.

„Naty ani len netuší, aké to bude," prebehlo mi mysľou, no snažila som sa na to nemyslieť.

"Už je sedem, mala by som ísť!" zahlásila Naty. Obliekli sme sa a šla som ju odprevadiť na stanicu. Doma som nemala náladu, ľahla som si do postele so slúchadkami a slzami v očiach. Zaspala som od vyčerpania.

„Laura vstávaj!" zakričala na mňa babka. Je 10:34. Obliekla som si domáci úbor a zbehla po schodoch. Dnes neidem do školy, lebo som vypísaná. „Upečies mi, prosím, buchty, babka?" spýtala som sa jej a usmiala sa na ňu. „Pre teba všetko,

Laurika," privinula si ma k sebe a natiahla si zásteru. „Tak veľmi to bolí!" znova mi prebehlo myslou. Vybehla som hore. Rodičia sú v práci a Oliver – mój brat je v škole. Rozplakala som sa. Srdce mi bilo ako divé. Vzala som papier s dlhou slohovkou. Vošla som potichu do rodičovskej izby, otvorila skriňu a vytiahla otcov šál. Privoňala som ho. Bola to tá jeho typická vôňa, s ktorou som bola od malička. Vyšla som z izby a vošla na balkón. Stoličku som umiestnila do stredu a dávala pozor, či ma niekto nevidí. Šatku som obmotala o drevené dosky, ktoré tvorili balkón. Tiekli mi slzy, celá som sa triasla. List som položila pred stoličku. Vyšla som na ňu a cez hlavu si pretiahla slučku, ktorú som uviazala na koniec šálu. Zatiahla som čo najtesnejšie. „Je mi to neskutočne ľúto, odpustite mi, prosím!" potíšku som vzlykala a spomínala si na celý môj krátky život. Zaťala som zuby, vystrela nohu a podkopla stoličku. Bol to krátky okamih. Niekam som padala.

Dívam sa na svoj hrob obložený kvetinami, soškami anjelikov a desiatkami horiacich sviečok. Je tu pokoj, jednoducho to najkrajšie miesto. No keď vidím tvár mojich rodičov, kamarátov a Naty ako leží na zemi vo svojej izbe a pohráva sa s myšlienkou, že príde za mnou, je mi hrozne a vyčítam si to. Plačem, no slzy mi po tvári nestekajú, volám na nich, no oni nepočujú, objímam ich, no nič necítia. „Mala som odísť?" pýtam sa seba.

Ráchel Červáková, 1.B2

„Stoj!“ počula som ako posledné. Ocitla som sa v nemocnici. „Prosím vás, v akej nemocnici to som?“ opýtala som sa sestričky, no tá si ma vôbec nevšímala. Iba okolo mňa rýchlo prešla. Obzerala som sa a hľadala som.. . Ani som nevedela, čo hľadám len som išla cez dlhú chodbu plnú ľudí. Prechádzam cez dlhú chodbu, keď v tom zazriem mamu. Práve si kupuje kávu v automate.

„Mami?“ išla som ju chytiť za rameno, no spoza rohu vyšiel otec a povedal „Sára, vo vnútri je doktorka, mali by sme tam byť.“ Povedal otec so smutnými očami. „Ocko!“ skríkla som, no vyzeral, akoby ma nepočul. Otočil sa a išiel do izby. Mama zobrala kávu z automatu a nasledovala ocka. Išla som hneď za mamou. Vošla som do miestnosti a na posteli som uvidela ležať seba. Vylakala som sa. Chcela som odísť z izby, no nemohla som otvoriť dvere. Moja ruka cez tie dvere prešla. Bála som sa, no chcela som prejsť. Silno som zavrela oči. Zhlboka som sa nadýchla a prešla

som cez dvere najprv iba rukou a potom pomaly celá ja. „Ja! Som práve prešla cez dvere!“ skríkla som a vzápätí som si zakryla ústa. Potom som si však uvedomila, že ma aj tak nikto nepočuje. Všetka moja radosť zmizla. Skleslo som si išla sadnúť na lavičku vedľa automatu. Sediac som premýšľala čo sa vlastne stalo. Zavrela som oči. Oprela som sa o stenu a snažila sa spomenúť si. Pred očami som si prehrávala všetko, čo si naposledy pamätám. Ráno som vstala. Išla som do školy. V škole ma nahneval spolužiak. Dala som mu kôš na hlavu. Všetci sa smiali. Skúšala ma učiteľka na biológii. Na obed boli špagety.

Vyšla som zo školy. Nasadla som na bicykel. Blížila som sa ku prechodu. Myslela som si, že tú zelenú stihnem.

„Stoj!“ a to je všetko, čo si pamätám. „Uh,“ v šoku som sa ako keby prebudila. Sedela som pri neznámej starej panej. Rýchlo som vstala. Snažila som sa nájsť východ. Potrebujem sa nadýchnuť čerstvého vzduchu. Zastavila som: „Vlastne dýcham ja vôbec?“ Ruku som si položila na hrud'. Dvihla sa. Pokračovala som v hľadaní východu. Prebieham pomedzi ľuďmi. Viem, že môžem prejsť cez nich, ale mám strach. Konečne prichádzam k východu.

Prechádzam cez dvere a dýcham. Mala som pocit „voľnosti“. Obzerala som sa okolo seba. Stála som pred dverami nemocnice. Pozerám, ako pomaly padajú snehové vločky. Prechádzajú cezo mňa. Ako keby som neexistovala. „Ááách! Fuj!“ nejaký chlapec cezo mňa prešiel. „Veď jasné, ja som iba duch! Moment. „Jason?“ Jason je môj najlepší kamarát od škôlky. Prešiel okolo mňa s kvetmi v ruke. Červené ruže. Najkrajšie aké som kedy videla. Milujem tie kvety a on to vie.

Pousmiala som sa. Pozerám sa ako odchádza. „Och mala by som ísť za ním,“ povedala som nahlas a prešla som cez dvere. Na toto by sa dalo zvyknúť. Dostala by som sa všade. Napríklad na koncert Justina Biebera. Mohla by som s ním stáť na pódiu! Áááá to by bolo... Trošku by som si zaspievala. Myslím, že by to

nikomu nevadilo. Ved' by ma nepočuli. Popri rozmýšľaní nad hlúposťami stále kráčam za Jasonom.

Zrýchľujem krok, aby som išla vedľa neho. Chytám ho za ruku. Mykol ňou. Zastavil. Musel to cítiť. Má smutný výraz v očiach. Pokrútil hlavou a pokračoval v ceste. Už je skoro pri mojej izbe. Zatáča za roh a už je tam. Stojí pred dverami. Zatvoril oči. Zhlboka sa nadýchol a natiahol sa za kľučkou. No vtom otvorila dvere moja mama. Skoro do neho vrazila.

„Ahoj, Jason,“ povedala mama a slabo sa usmiala. „Dobrý de, Sára“. Aj Jason sa usmial, no iba nepatrne. „Môžem ísť dovnútra?“ spýtal sa a ukázal smerom k mojej izbe. „Jasné, že môžeš je tam jej otec, ale ja už som na odchode musím ísť niečo vybaviť. Ponáhľam sa, prepáč. Pokojne choď dovnútra. Maj sa,“ povedala a odišla. „Dovidenia,“ povedal si skoro až iba pre seba. Pozrela som sa za mamou ako v rýchlosti odchádza a hľadá niečo v taške. Otočila som sa práve vtedy, keď sa zatvorili dvere do izby. Išla som k dverám a prešla som cez nich. Jason o otec sa už stihli dať do reči. „Ako je na tom?“ spýtal sa Jason. Otec sa zhlboka nadýchol a skleslo povedal : „Zle. Má zlomených niekoľko kostí. Poškodené sú aj niektoré vnútorné orgány.“ Sedel pri mojom tele, rozprával sa s Jasonom a chytil ma za ruku. To som cítila! Pozrela som si na ruku. Hodila som pohľad na Jasona, ktorý dával kvety do vázy. „Bude v poriadku?“ spýtal sa a mokré ruky si utieral do nohavíc. „Nevieme,“ odpovedal otec, ktorému sa tlačili slzy do očí.

Niekoľké ráno od havárie som sa zobudila na nemocničnej lavičke. Môj stav sa stále nezlepšoval. Každý deň bol taký istý. Stále ma chodil navštíviť Jason. Veľa sa so mnou rozprával. Odpovedala som mu, no nemohol ma počuť. Čítal mi moju obľúbenú knihu. Plakal, ale iba chvíľu. Povedal, že ma ľúbi. Že mi to chcel povedať už dávno, len nenašiel odvahu. Odpovedala som mu, že ho tiež ľúbim, no nepočul ma. Nikdy som mu to nepovedala. Nikdy som si to nechcela priznať. Čo ak už nebudem mať možnosť povedať mu to? Hovoril mi aj o škole. Ako im tam chýbam a že už sa musím vrátiť. Napadlo mi, že by som sa tam mohla ísť pozrieť. Ved' tu sa

predsa nič nedeje. Vstala som z lavičky ponat'ahovala sa a išla som von. Všade je kopa snehu. Idem smerom k zastávke. Sadám si na lavičku vedľa chlapca. Môže mať asi 16 rokov. Tak ako ja. Má v ušiach slúchadlá. Nepočujem, čo počúva, má to veľmi potichu. Autobus už prichádza. Prechádzam cez dvere a sadám si do prázdneho autobusu. Z okna pozerám na chlapca so slúchadlami, ktorý zaspal. Po polhodinovej ceste vystupujem pred školou. Vystupujem z autobusu a pomaly kráčam ku škole. Vchádzam do školy. Smerujem k triede na prvú hodinu. Sadám si na svoje zvyčajné miesto. Zvoní. Trieda sa naplňa žiakmi. Prichádza Jason a sadá si vedľa mňa. Zrazu sa celý svet točí a vlní. Som v miestnosti úplne sama. Či?

„Olivia?“ ozval sa hlas spoza môjho chrbta. Pomaly som sa otočila. Stála tam neznáma žena. Mala krásne biele krídla a okolo nej žiarilo svetlo. „Áno?“ prekvapene som sa opýtala hľadiac na jej krídla. „Už pár dní ťa pozorujem. Si v kóme. Vieš o tom, však?“ hovorila a prechádzala sa po miestnosti. „A-a-áno, viem o tom. Videla som sa.“ Povedala som. „Vieš aj o tom, že je veľmi malá šanca, že sa preberieš?“ znova sa pýta „Áno, viem to,“ vravím a skleslo pozerám do zeme. „Raz budeš musieť odísť. Čo keby si so mnou išla na lepšie miesto už teraz?“ položila mi rozhodujúcu otázku. „Môžem sa ešte raz pozrieť na rodičov a na Jasona?“ pre zmenu som sa opýtala ja. „Áno, môžeš,“ povedala a zmizla. Znova boli okolo mňa spolužiaci. Sadla som si k Jasonovi. Pozerala som sa na neho skoro celú hodinu. Pred koncom hodiny som ho poslednýkrát objala a pobožkala. Potom som pomaly odišla za rodičmi. Oboch som objala a dala som im pusu na líce. Prišiel anjel usmial sa zobral ma za ruku a v bielom svetle sme odchádzali a ja som počula ako EKG pípa. „Zbohom!“ Odišla som, no asi som mala ostať.

Vanessa Mičinská, 1.B2

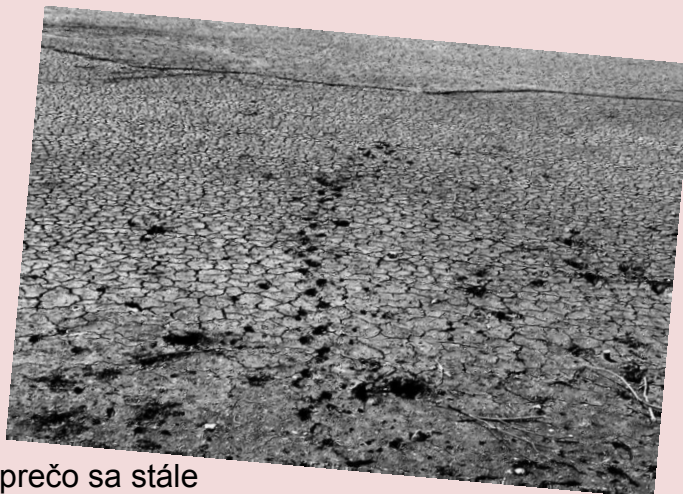
V myšlienkach pozerám na druhý svet z toho môjho,
s nádejou, že konečne stúpim doňho.
Smiech, úsmev na tvári nič neznamená,
tá strata a bolesť je vo mne poznačená.
Len ako sa to skončí treba čakať,
keď niekto zomrie je neskoro plakať.
Na tele jazvy a v sebe samota,
aj keď som s niekým, je vo mne prázdnota.
Je to už tak ďaleko, že naspäť neviem ísť,
niekto musí zomrieť, nový život na zem prísť.
Rozmýšľam, či nie som na rade ja náhodou,
veď stačí len skočiť a nechať sa unášať studenou vodou.

Ráchel Červáková , 1.B2

Bola raz jedna rodina zajačikov. Otec zajac a mama zajačica mali malého zajačika. V rodine však nepanovala pohoda, stále sa hádali a nevážili si jeden druhého.

Raz v hádke sa zajačik rozhodol, že ujde z domu. Ráno si rodičia všimli, že ich syn nie je doma. Báli sa a zvolali všetky zvieratká, aby pátrali po ich synovi. V tom im zaklopal vlk na dvere so smutným výrazom, že v lese našiel ich syna mŕtveho. Rodičia žili v žiali až do konca života a spytovali si svedomie, prečo sa stále hádali. Ponaučenie: Vážme si to, čo máme, lebo ak to stratíme, bude neskoro.

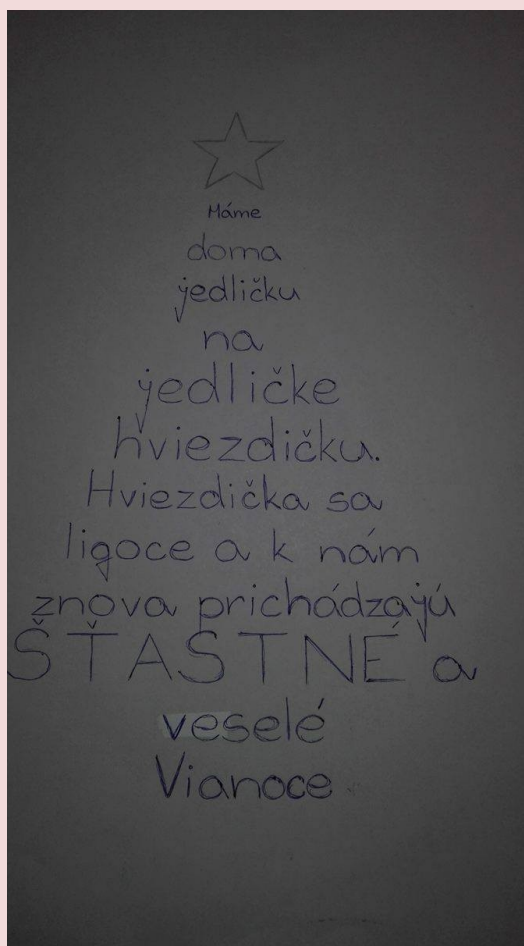
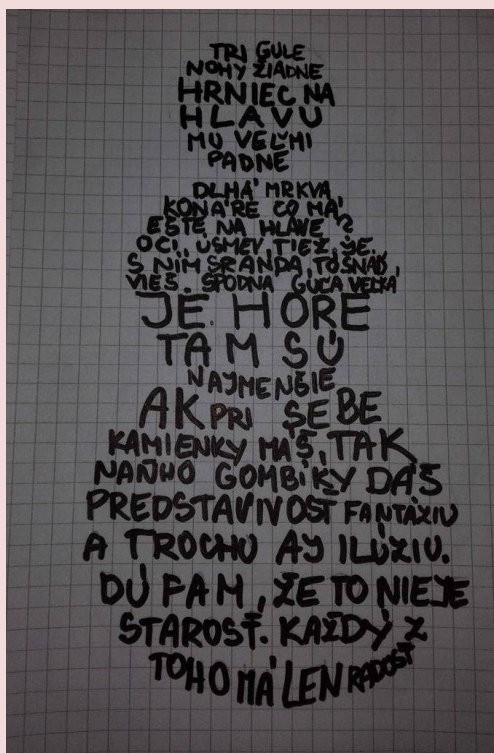
Ráchel, 1.B2

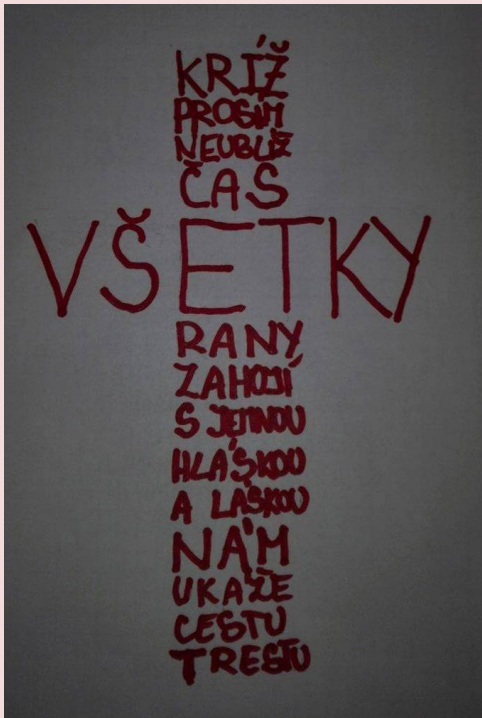

Stretli sa raz dvaja barani oproti sebe na úzkom kamennom mostíku nad priepasťou. Každý chcel prejsť na druhu stranu, no nevedeli sa dohodnúť, ktorý pôjde prvý. Začali sa hádať a potom sklonili hlavy a rozbehli oproti sebe. Lenže vtom obidvaja stratili rovnováhu a spadli z mosta do vody, v ktorej sa utopili. O pár dní sa znova stretli dvaja barani na mostíku, lenže tí boli múdry a dohodli sa. Jeden si ľahol a ten druhý ho preskočil a obidvaja prešli na druhu stranu bez toho, aby spadli do vody.

Ponaučenie: Nie je dobré riešiť problémy hádkou.

Martina Demková, 1.B2

(kaligramy: 3.B2)

LÁSKA

Láska je podľa mňa žena alebo i muž.

Je to osoba so zvedavým, ale aj túžobným pohľadom.

Väčšinou sa kamaráti s túžbou, pretože si myslí, že bez túžby láska nefunguje.

Má rada, keď jej niekto lásku opätuje .

Miluje melóny, lebo dužina melónu jej pripomína srdce.

Najradšej sa túli božtekmi lásky robí znamienka,

Ktorými si označí svojich pacientov.

Rada nosí jednoduché oblečenie,

lebo si myslí, že zamilovať sa je jednoduché.

Nemá rada, keď ju niekto zneužije a vodí

za jej malý gombičkový nos.

Rišo Kiselička, 2.A

